

Telegraful

Organ național-bisericesc.

Intemeiat în 1853 de Mitropolitul Andreiu Șaguna

APARE SAPTAMANAL

2 ex. (Of.)
Asociațiunea pentru literatura română și
cultura poporului român
Sibiu
Str. Șaguna 8

Abonamentul:
Un an 800 Lei. — Șase luni 400 Lei. — Trăi luni
200 Lei. — Pentru străinătate un an 2000 Lei. —
Pentru America 8 Dolari
Abonament de sprijin 5000

Articole și corespondențe
se adresează Redacției Telegraful Român, Sib
strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate s
refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază

Prețul inserțiilor
m. rătrat 10 Lei pentru odată, dacă se publică
de mai multe ori se dă rabat corespunzător

Abonamentele și inserțiile
se adresează Administrației ziarului Telegraful
Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Optimismul credinței

Un cucernic preot îmi semna într-una din zilele trecute una din repercusiunile pe cari aceste vremuri de apăsare și de nesiguranță o au asupra unora dintre intelectualii și chiar dintre preoții noștri. Fenomenul este explicabil, dar cu toate acestea trebuie să i ne opunem cu întreagă puterea noastră de voință, făcând apel la adâncile resurse ale credinței.

Ne referim în aceste rânduri la preoți, pentru că sunt cei mai în măsură să schimbe în bine și mentalitatea celorlalți intelectuali, ca unii ce mănuiesc cheile sufleteste ale credinței.

Spunea acel cucernic preot că a observat cum unii dintre frații noștri de misiune sub presiunea acestor timpuri de încordată așteptare nu mai au puterea de-a continua o lucrare pastorală sistematică. Sentimentul provizoratului a pus atât de puternic stăpânire pe sufletul lor, încât li se pare că în aceste zile e zadarnic să se mai apuce de vre-un lucru duhovnicesc temeinic. Trebuie să așteptăm, zic ei, să se așeze vremurile în vreun fel ca să dobândim liniștea sufletească necesară pentru o lucrare bine plănuită, temeinică și religioasă. Cine știe ce-o mai fi în viitor, spun acești cucernici păstori; poate că sunt degeaba toate eforturile noastre, căci cine știe ce se mai alege de viața noastră, de soarta neamului și de rânduielile obștești.

Dar e de ajuns să vedem exprimate neted aceste motive de domolire a activității duhovnicești a preotului, ca să ne dăm seama cât de puțină ascultare trebuie să li se dea. Preotul este cel din urmă care are dreptul să se lase influențat în sufletul său de asemenea reflexiuni depresive.

Mai întâi pentru că munca în ogorul sufletelor nu îngăduie odihnă. Orice răstimp lăsat se întrebunătă pentru această lucrare, ne răzbuună. Sufletele, când nu sunt susținute prin cuvânt de zidire, nu rămân acolo unde le-ai lăsat când ai încetat lucrarea asupra lor, ci cad cu regularitate mai jos. Iar uneori în asemenea răstimpuri pot cădea atât de jos, încât să nu mai poată face cu ele nimic când reia lucrarea, cu toate ostenelele ce le depui. Când doarme sămănătorul, dușmanul își samănă neghina. Și nici odată dușmanul n'a fost atât de aprig și de sânguinos în sămănarea ideilor rele, ca în aceste timpuri. Trăim o adevărată noapte a timpului Mântuirii. De aceea să fim treji. Oare degeaba seamănă Mântuitorul timpurile cele mai apropiate de a doua venire a Sa cu o noapte în care trebuie să vegheze slujitorii? Să stăm treji, ca să fim gata. Dar mai ales să stăm treji nu pentru persoana noastră, ci pentru păzirea holdei. Iar păzirea stă în lupta de apărare a ei împotriva duhurilor sămănătoare de toate soiurile de neghină ideologică.

Noi ne lăsăm ușor amăgiți de

gândul că atunci când nu lucrăm noi asupra sufletelor, nu lucrează nici alții, ci totul rămâne nemișcat. Lucrarea adversară în timpurile noastre de grăbită difuzare a ideilor se face însă continuu și aproape nesimțit. În orice sat se cetesc gazete și se știe câte idei anticreștine și de soluție morală se tipăresc în ele. În orice sat se ascultă la câteva aparate de radio, posturi din toate țările, cari fac propagandă isteț camuflată pentru de miri ce sisteme sociale, concepții de viață, moduri de traiu etc., ca să nu mai grăim de cântecul deșănțat în vremurile de post și de revistele și comediile fără perdea.

Preotul nu poate reuși să oprească difuzarea astorfel de idei nesănătoase. Chipul de sămănare al lor nu poate fi numit cu alt termen decât cu acela de «strecurare» pe nesimțite, cum sugerează Evanghelia. În asemenea împrejurare paza preotului nu poate consta atât în a feri sufletele de contactul cu asfel de idei, cât în a face să crească și să se întărească în ele concepțiile sănătoase care să copleșească neghina.

Deci trezvia preotului e sămănare fără răgaz, e comunicare caldă și continuă a convingerilor sale în sufletele păstoriților, îmbogățire neîncetată a inimii sale și a inimii lor cu noi sensuri și orizonturi cari să susțină adevărul creștin.

O experiență dureroasă din cursul războiului trecut ne-a învățat că asemenea vremuri nestatornice departe de-a face și pe adversari să înceteze cu sămănarea lor, le dă cele mai bune prilejuri de lucru. Sectele au prins și au crescut pe nesimțite tocmai în cursul primului războiu mondial.

Cine nu a simțit că tocmai aceste scurte răstimpuri de războaie devin noi răspântii spirituale în istoria omenirii. Trebuie că în cursul lor se lucrează asupra sufletelor mai efectiv. Nu trebuie să așteptăm să vedem ce față spirituală va avea timpul viitor. Ci trebuie să ne silim ca să dăm acelei fețe și anumite trăsături creștine. Sufletul viitorului se modelează acum. Și el va fi după chipul forțelor cari lucrează acum cu mai multă febrilitate. Dacă misionarii creștinismului vor sta inactivi, desigur că ordinea viitoare ne va fi potrivnică. Acum se decide, în lupta nevăzută și subtilă a propagandelor, fizionomia spirituală a lumii de mâine.

Dar și din alt punct de vedere preotul e cel din urmă îndreptățit să și domolească activitatea spirituală. Pe el nu-l poate afecta, în aceeași măsură ca pe alții, vârtejul în care sunt prinse lucrurile pământești. Pentru el acestea nu sunt ca pentru alții, singura și ultima realitate, încât să fie cuprins de disperare când le vede primejdite. Ele sunt numai medii și prilejul activității noastre spirituale. Realitățile adevărate, viața adevărată e în miezul lor, e acolo unde nu mai e

coajă. Și dacă aceasta e credința pe care o reprezintă preotul, cum mai poate vorbi el de nesiguranță, de discontinuitatea faptei spirituale. Cine s'a plasat cu viața sa, cu năzuințele sale, cu lucrarea sa pe linia Duhului, nu se mai poate teme de nici o întrerupere, de nici o nesiguranță. Principal e să fii bine aplecat pe coarnele plugului care taie brazdă în viața spirituală, nu cât timp se va vedea înă-

fară brazda pe care ai început-o. Ea se va continua în nevăzut, dacă ai fost surprins pe ea.

Ce-o fi, o fi. Noi trebuie să lucrăm ca unii cari avem înaintea perspectivei infinite și de nimic tulburată. Planul nostru, programul nostru, împreună scufundarea noastră în lucrul duhovnicesc și pastoral, nu poate fi zguduit nici de porțile iadului.

D. STĂNILOAE

PSIHOTERAPIE

Imprejurările grele prin care trecem, au mare influență asupra vieții noastre sufletești. Ne întrebăm mereu: ce va fi cu noi; cum vom putea birui greutățile acestui războiu? Și această preocupare ne aduce multe gânduri și neliniște sufletească. Am putea spune că războiul gândurilor ne asaltează mai mult decât cel al necazurilor vieții. Deaceia, cu drept cuvânt, vorbesc misticii despre un războiu nevăzut al gândurilor, de rezultatul căruia atarnă sănătatea noastră sufletească. Iar sănătatea sufletească înseamnă și pe cea fizică.

Dacă factorii sufletești au rol așa de important în viața unui om sănătos, cât de mare trebuie să fie influența acestor factori în procesul de însănătoșire a unui suferind. De acest fapt și a dat seama medicina modernă, de aceea caută să influențeze asupra sufletului. De sănătatea sufletului atarnă și buna stare a trupului.

Procesul însănătoșirii unui bolnav nu este determinat numai de factorii fizici, ci mai ales de cei psihici.

Metoda de vindecare a omului prin puterile sufleteste s'a numit «psihoterapie». Ea ne servește dovezi foarte puternice în ce privește tăria sufletului omenesc și a darurilor cu care l-a înzestrat Dumnezeu.

În ce constă și cum lucrează psihoterapia? Ea caută să influențeze asupra sufletului pe care vrea să-l ridice de sub povara gândurilor la o credință în mai bine, la un optimism al vieții. În acest scop se folosesc diferite metode, prin care bolnavul este îndemnat să se împrietenească cu gândul: îmi merge mai bine, mă simt mai bine. Acest gând ce se depășește mereu în mintea suferindului, înviează viața sa sufletească, și-i dă nădejdea de mai bine.

S'ar putea obiecta că psihoterapia se folosește de minciună, și duce pe om în eroare, făcându-l să creadă în sănătatea pe care nu o are. Este o «minciună» făcută cu scop nobil, gândindu-ne la binele ce-l produce ea în sufletul nostru.

Oricât de scăzut ar fi cineva cu sufletul, are în sine puteri tănuite ce-i pot înprospăta viața sa lăuntrică.

Gândul bun dă viață sufletului, iar cel rău vestește toată tăria noastră lăuntrică. După cuvântul unui sfânt părinte, gândul este sângele ce

dă tăria sufletului. De felul cum știm să ospătam gândul cel bun în noi, atarnă sănătatea noastră.

Psihoterapia s'a numit «gimnastica sufletului», întrucât ne ajută să înlăturăm slăbănia sufletească și să prindem curaj de viață nouă.

Sufletul nostru este o mare comoră de bunuri spirituale, de care nu ne dăm seamă. Trăim într-o mare necunoștință de noi înșine. Doar suferința ne deșteaptă anumite aptitudini de care înainte nu ne dam seama.

În adâncul de taină a sufletului omenesc sunt puteri ce pot înviora viața noastră. Știind acest lucru medicul psihiatru zice suferindului:

«Ajută-te singur. Cu puterile tale te poți ridica la o viață mai bună, mai fericită. Trebuie să știi să te ajuti».

În acest îndemn la ajutorul propriu nu e nimic ce ar contrazice spiritului creștin. Insuși Mântuitorul se apropia de bolnavi cu întrebarea: Vrei să fii sănătos? De poți crede, toate sunt cu puțină credinciosului.

Credința este acea putere sufletească ce aduce însănătoșirea omului. Psihiatria te îndeamnă să crezi în puterile tale, de aceea binele ei e legat de starea sufletească a fiecăruia. Cine e slab de fire se ajută mai puțin, pe când cel bine înzestrat sufletește se ajută mai mult.

Această inegalitate o birue psihiatra care cere ajutorul lui Dumnezeu. Să crezi în Binele absolut, să crezi că există Cineva care ocrotește viața noastră, înseamnă a ridica viața sufletească peste toate mizeriile vieții și a-i da optimismul credinței.

Nu există putere mai mare pe lume care să ușureze viața noastră sufletească ca și credința în Dumnezeu Atotputernicul. Această credință dă sănătate sufletului.

Gândurile, dușmanii cei mari ai vieții noastre, sunt biruiți și în locul lor crește nădejdea unei vieți mai bune. Putem deci vorbi de o psihiatrie creștină. Mai mult. Metodele folosite de psihiatrie se pot aplica și în viața noastră pastorală, ajutând astfel sufletește pe credincioși.

Preotul are să învețe dela medicul psihiatru cunoștințe psihologice necesare pentru înțelegerea vieții sufletești. La rândul lui, medicul va cere conștient preotului ca unuia ce este slujitorul tainelor lui Dumnezeu.

Cum operează psihiatria? O metodă de ușurare sufletească este așa numita «cură prin vorbă». Bolnavul simte nevoia de a se destăinui sufletește. Vrea să-și spună năcazul ce-i apasă inima. N'are pace, până nu își varsă tot amarul. Când își găsește omul cărui să-i povestească suferința, simte cum povara grea a gândurilor se face mai ușoară, și viața sa se înșeninează. Aici este lucrarea preotului de a curăți sufletul de mizeria gândurilor rele și a sădi gândul cel bun și sănătos. Pentru aceasta se cere multă iubire și înțelegere pentru cel suferind. Să-i dai cuvânt bun și mântuitor, să-i mângâi sufletul cu graiul sfânt al Scripturii, ca omul să prindă putere în lupta cu vrăjmașii sănătății.

S'a zis că *mărturisirea* gândurilor este ca o baie pentru suflet. Când această mărturisire se face înaintea preotului, ea primește o însemnătate deosebită pentru sufletul bolnavului. De aceea mărturisirea ca taină, are rostul de a înlătura toată tulburarea pricinuită de păcat, și a deschide sufletului zări nouă.

O mărturisire adevărată este cea mai bună psihoterapie. Se cere însă credință în lucrul lui Dumnezeu, căci fără aceasta, osteneala preotului este fără efectul dorit.

Un alt mijloc de învioreare sufletească este *rugăciunea*. Suferindul simte nevoia de a se ruga. S'a constatat că bolnavul care se roagă, are multă tărie în suferință. Rugăciunea înalță sufletul său peste năcașurile vieții. Convingerea că Dumnezeu este aproape de el și se îngrijește de viața sa, aduce în sufletul bolnavului multă tărie.

Psaltirea este cartea ce coboară multă mângâiere în sufletul chinuit de suferință.

Singurătatea ce aduce descurajare în sufletul bolnavului, este înlăturată prin rugăciune. În comuniune cu Dumnezeu, omul simte bucurie și multă fericire. Vor fi bune ele vorbirile cu oameni, dar cuvântul lui Dumnezeu și credința că El este aproape de tine, aduce cea mai bună învioreare sufletească.

Dar sf. noastră Biserică are și alte mijloace de întărire duhovnicească. Ne gândim la sfintele taine, și înainte de toate la împărțirea cu trupul și sângele Domnului. Pentru credincioșii sfintele taine au puterea să schimbe cu desăvârșire viața sa sufletească.

Gândul la Patimile Domnului este mângâietor pentru sufletul celui suferind. Suferința are rostul de a curăți viața omului de sgușă păcatului. Deaceia o primim cu bucurie, ca să dobândim învioreare sufletească.

Sunt multe mijloace de ajutorare a celor suferinzi: toate mijloacele acestea se sprijină pe *credința în bine*. Răul trebuie biruit prin bine. O concepție profund creștină.

Când aceste metode de îmbunătățire a omului izvoresc din credința în Binele absolut, din Dumnezeu, — viața bolnavului primește un rost superior. Prin credință se dă omului ajutorul cel mai de preț. Credința creștină este cea mai bună psihoterapie

Ieromonahul SERAFIM

Solemnitatea investirii PP. SS. LL. episcopi: Iosif al Argeșului, Antim al Buzăului, și Chesarie al Constanței s'a făcut în ziua de 6 Mai a. c. în prezența M. Sale Regelui, de față fiind la solemnitate I. P. S. Patriarh Nicodim, I. P. S. Mitropolit Nifon al Olteniei, dñi prof. M. Antonescu președinte ad interim al Consiliului de miniștri, I. Petrovici, ministrul cultelor, și alți înalți demnitari.

**Nu repeta minciunile dușmane
Cu un cuvânt poți să-ți distrugi
avutul și familia!**

Memorandul și preoțimea română din Transilvania

La o jumătate de veac dela procesul memorandist din 7—25 Mai 1894

de Prot. A. Nanu, cons. arhiep.

Preoțimea română din Transilvania, pe lângă partea duhovnicească a slujit totdeauna cu râvnă, vrednicie și statornicie și viața națională a Neamului nostru.

Acest adevăr îl mărturisesc răspicat și prietenii și adversarii noștri.

„Ei au fost străjerii neadormiți și hrănitorii creailor artistice ale înaintașilor noștri, și lor le vine strălucitoarea cinste de a fi susținut deapuri vie și nestinsă flacăra sfântă a iubirii de neam, lege și limbă în sufletul multimilor îngenuchiate sub povara celor mai grele asupriri...”

Atribuțiile istorice ale preoțimii din veacurile preoțimii bătrâne, încărcate de suferinți îndelungate, dar și de eroism stăruitor, culminează în acest luminos rol național, din care și-a formulat în curgerea lungilor zile de mănăie înviorată, un titlu de cea mai curată glorie roditoare și înălțătoare”. [Ion Matei: Preoțimea românească ardeleană în veacul al XVII-lea, Sibiu, 1911, p. 59—60].

„Preoții sunt stăpâni deplin pe sufletul poporului” [Marczali Henrik: Magyarorszag története II József Korában, Budapeșt 1888, v. III, p. 20].

Nu cunoaștem mișcare națională de seamă în trecutul nostru, la pregătirea și conducerea căreia să nu întâlnim „preoți cu cruce 'n frunte”.

Așa se desfășoară atitudinea preoțimii române ardeleni și în viguroasa mișcare memorandistă din Ardeal, dela 1892—94.

Geneza Memorandului rezidă în repetițiile hotărâri ale conferințelor naționale române ardeleni, de-a se întocmi și prezenta Monarhului o petiție în numele poporului român din Ardeal și Ungaria, în care să se arate că poporul nu mai poate suporta nedreptățile unui sistem de guvernare, îndreptat spre nimicirea vieții sale naționale și religioase și cere ocolirea prealaltă.

Astfel de hotărâri s'au adus la conferința națională dela 1866 din Alba-Iulia, după care avocatul Dr. Ioan Rațiu din Turda a și prezentat împăratului în Viena un Memorand, cu 1493 semnături ardeleni. S'a repetat apoi hotărârea la conferințele dela Sibiu dela 1872, 1881, 1887, 1890 și 1892. La aceste conferințe naționale preoțimea a participat în număr determinant și cu rol conducător. Vicarul Nicolae Popea a prezidat pe cea din 1881, asesorul Nicolae Ivan a fost ales vicepreședinte iar Dr. Vasile Lucaciu, secretar general al Partidului Național Român.

Intocmirea Memorandului a fost încredințată întâi lui Vincențiu Babeș, apoi lui Gheorghe Barițiu și mai în urmă unei comisii sub președinția lui Dr. Ioan Rațiu care l-a și întocmit și la 28 Mai 1892 s'a și prezentat în Viena în fruntea unei delegații de 300 de persoane, spre a-l înmăna împăratului Francisc Iosif I.

În această delegație a fost bine reprezentată și preoțimea română ardeleană. Au participat 59 de preoți, anume: 39 din comitatele Sălaj, Sătmar, Solnoc-Dobâca și Bistrița-Năsăud, 6 preoți din com. Arad, 6 din Turda-Arieș, 3 din Alba, 1 din Mureș-Turda, 2 din Cluj și 2 din părțile Țării urgenne. [Telegr. Rom. Nr. 56 din 1892, p. 222].

Pe lângă preoțimea delegația și-a avea de membri pe fruntașii vieții noastre naționale, mai ales „pasiviști” și o seamă de țărani vrednici. Transilvania românească legă întemeiate nădejdi de ea.

Drumul spre Viena l-a fost însoțit de rugăciunile și cântecelele românilor însetați după drepturi constituționale, dar

biruința n'a cucerit-o. La intervenția guvernului maghiar, însă, împăratul Francisc Iosif I a refuzat primirea delegației române și președintele ei, Dr. Ioan Rațiu, a trebuit să se mulțumească numai cu depunerea Memorandului la cabinetul Curții imperiale, la mâna baronului Beck, spre a-l înmăna împăratului. Acesta însă, a refuzat și primirea Memorandului, pe motivul că Memorandul nu sunt împuterniciții legali ai poporului român, de aceea ministrul Beck l-a remis intact contelui Iuliu Szapáry, premierul Ungariei, care l-a dat pe „linia moară” așezându-l în Arhivele Statului din Budapeșta și totodată a avizat pe cale administrativă, prin comitele Sibiului, și pe Dr. Ioan Rațiu despre eșecul acțiunii sale și a Comitetului Național Român. [Dimitrie Braharu: Chestiunea română în Italia în timpul Memorandului, Cluj 1942, p. 19].

„Torpilarea” [Gáldi L. és Makkai L.: „A románok története”, Budapeșt, pag. 365] Memorandului, însă, nu a stărnit decepție în sufletul ardelenesc, ci l-a potențat energia și l-a mărit îndârjirea. În conferința națională dela 23—24 Iulie 1893 din Sibiu, românii au votat încredere Comitetului Național și l-au înzestrat cu deplină putere de-a duce, fără șovăire, lupta mai departe. Și cum Comitetul central executiv în sesiunea sa din 25 și 26 Martie 1892 hotărâse tipărirea Memorandului în limba: română, apoi în cea germană, italiană și franceză și răspândirea lui în țară și peste hotare, conferința s'a identificat cu această hotărâre. S'a și tipărit în 4 limbi, cu tiparul Institutului tipografic din Sibiu. Memorandul în limba română poartă titlul: „Memorandul românilor din Transilvania și Ungaria, către Maiestatea Sa Imperială și Regală Apostolică Francisc Iosif I, împărat al Austriei, Rege Apostolic al Ungariei, rege al Boemiei, Dalmației, etc.” [I. P. P.: Procesul Memorandului Românilor din Transilvania. Acte și date. Cluj 1932, p. 13].

Reproducem câteva fragmente esențiale din conținutul său.

a) Din introducere:

„Reprezentanții alegătorilor români din țările coroanei ungare a Maiestății Voastre, întrunindu-se pe zilele de 20 și 21 Ianuarie ale anului curgător la Sibiu, în conferință electorală, au constatat că comitenții lor nemulțumiți cu situația politică creată de sistemul de guvernament inaugurat în anii 1866—1868 și cu întreaga dezvoltare a vieții noastre publice de atunci și până acum, nu mai au după tristește experiențe, pe care le-au făcut, nici o încredere în dieta din Budapeșta și în guvernul maghiar, și după lungi și mature cumpeniri au căzut și de astădată cu toții de acord, că e o cestiune de prudență patriotică, ca Românii să nu mai facă încercarea de a se folosi de dreptul lor de a alege deputați, ci să se considere ca nefiind reprezentați în dieta țării lor.

Din însărcinarea acelei conferințe în care au fost reprezentați tot Românii din Cisilethania, ne prezentăm cu omagială supunere la treptele gloriosului Tron al Maiestății Voastre, ca să tragem părinteasca luare aminte a Maiestății Voastre asupra primejdiilor ce rezultă pentru patria comună din actuala politică de stat și să aducem la cunoștința Majes'tății Voastre faptele, în urma cărora Românii, cei mai credincioși și mai răbdători dintre cetățenii monarhiei, s'au văzut siliți a renunța deocamdată la exercitarea celor mai mari dintre drepturile, pe care le au din îndurarea Maiestății Voastre, drept răsplăți pentru jefurile de avere și de sânge, pe care le-au adus întru gloria

Casei Domnitoare și pentru Monarhie” [Idem I. c. p. 13].

b) Din protestul împotriva Unirii Ardealului cu Ungaria:

„Prin acest act poporul român se simte vătămat în drepturile sale istorice și naționale, pentru că:

a) Uniunea s'a enunțat fără participarea Românilor într-o formă corespunzătoare cu numărul lor și cu însemnătatea lor în această țară — s'a enunțat prin o dietă, care, prin atare, își avea reprezentanții săi pe baza legilor electorale din anii 1790—91 și a legilor din anul 1848, adică a legilor din timpul fatucosului feudalism, relativ la care însuși Maiestatea Voastră V'a îndurat a accentua în discursul de Tron dela 15 Iunie 1863 următoarele: „Acea parte a constituției avitice a marelui principat Transilvania, care privește compunerea dietei, s'a schimbat în urma ștergerii stării excepționale a nobilimii, a robotelor și a prestațiilor urbariale și în urma statoririi egalității de datorii și de drepturi civile pentru toate clasele locuitorilor țării atât de esențial, încât o dietă convocată pe baza articolului XI din anul 1690—91, prin care ar fi exclusă cea mai mare parte a poporului dela exercitarea drepturilor civice-politice în contra adevăratelor interese ale țării, nici nu ar putea să fie privită ca o atare adevărată reprezentare a populației întregi din toată țara, fără deosebire de stare, de naștere, de naționalitate și de religie, care posedă autoritatea morală neapărat trebuincioasă, pentruca atât trebile de dinlăuntru ale Transilvaniei să le rezolve spre mulțumirea tuturor națiunilor conlocuitoare în ea, cât și în privința relațiilor de drept public ale acesteia către tatregă monarhie, să aducă la îndeplinire intențiunile noastre de părinte al țării de repetite-ori respicată”. — ează „fiindcă Uniunea Transilvaniei cu Ungaria, conluză în anul 1848, nu s'a înființat niciodată cu deplină putere legală, și de fapt îndată s'a desfacut, am lăsat neatinsă în deciziunile Noastre din 20 Octomvrie 1860 și am ordonat numai restaurarea reprezentanției regnicolare a Transilvaniei”;

b) vătămat se simte, de altă parte, poporul român prin această unlune, pentrucă prin acel act s'a lucrat, la efectuarea unei fuziuni fără considerarea legilor ce garantează autonomia acestei țări”. [Idem, I. c. p. 16].

c) Din protestul împotriva legii electorale:

„În Transilvania trăesc abia vre-o 200.000 Maghiari, risipiți prin fostele comitate feudale prin o populație română de peste 1.500.000 Români; legiuitorii au purtat de grijă, ca prin corijarea cercurilor electorale să asigure acestei infime minorități maghiare majoritatea voturilor la urnă”. [Idem, I. c. p. 19].

d) Din protestul împotriva nerespectării legii pentru egala îndreptățire a naționalităților:

„Românul dar' în țara lui, în contra drepturilor acordate de Maiestatea Voastră dila plină putere monarhică și confirmare și prin o lege votată de corpurile legitime și sancționată de Maiestatea Voastră și ca Rege constituțional, nu poate să comunice cu diregătorii plății din sudoarea lui și puși să chivernisească interesele lui, ba trebuie să plătească până chiar și în justiție traducători și interpreți și astfel să aibă justiție mai costisitoare ca concetățeanul său maghiar, cărui prețuindenea i-se fac ușurări și care prețuindenea e întâmpinat cu bunăvoieșă”. [Idem, I. c. p. 27].

e) Din protestul împotriva împilării Bisericii și școlii românești:

„Biserica și școala au rămas singurele sfere ale vieții comune în care, grație părinteștei purtări de grijă a Maiestății Voastre, Românii și mai credeau ocrotită libertatea lor de dezvoltare națională.

Articolul XLII din legea anului

Spitalele de răniți din Sibiu

Sibiul a ajuns un oraș spital. În afară de Spitalul public, așezământ mare și binecunoscut, în afară de marele Spital militar, în afară de Clinicele universitare cu multiplele lor secțiuni, în Sibiu au luat ființă de curând încă 11 spitale de ostași răniți pe front. În felul acesta ființează în Sibiu 14 așezăminte spitalicești, ocrotind mii de suferinzi. Bolnavii din aceste spitale, dar cu deosebire ostașii răniți, se bucură de o îngrijire duhovnicească deosebită, din purtarea de grijă a I. P. S. Sale Mitropolitului nostru Nicolae.

La cele 14 spitale I. P. S. Sa a rânduit 28 de preoți duhovnici, cari au misiunea de a cerceta zilnic pe cei suferinzi, de a le împărți cărți de rugăciuni și gazete de zidire sufletească.

Spitalele de răniți sunt adăpostite în diferite școli și internate din Sibiu. Făcându-se apel și la Biserica din partea armatei, I. P. S. nostru Mitropolit a pus la dispoziție localul nou și supra-modern al Școlii Normale de băieți din Sibiu. Acolo se află adăpostit în condițiunile cele mai bune spitalul de răniți Z. I. Nr. 400, cu peste 200 de ostași răniți.

În Joia Înălțării Domnului a. c. a avut loc inaugurarea festivă a acestui spital. Au fost de față: I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae, dl. general Stavrescu, comandantul Corpului VI Armată, înalți funcționari dela Primărie și Prefectură, doamnele dela Crucea Roșie etc. După slujba religioasă, a avut loc în sala festivă a școlii o producțiune reușită a ostașilor răniți. I. P. S. Sa a adresat răniților cuvinte de întărire și le-a împărțit cărți de rugăciune. Dl. general Stavrescu, mulțumind I. P. S. Sale pentru concursul dat de Biserica, arată că spitalul dela Școala Normală, este cel mai bine amenajat din tot Sibiul și poate fi de model pentru celelalte spitale de răniți. Dl. Lt.-Colonel, medic șef al spitalului, spune că își va da toată silința ca ostașii răniți să fie îngrijiți în așa fel ca în timpul cel mai scurt să fie vindecați și trimiși din nou, acolo unde datoria cea mare îi așteaptă.

Preot Gh. Secaș

Prețioasă icoană donată unei biserici. Frații Mircea și Nicolae Cavaropol, ofițeri activi, aflându-se în casa părintească din București, cu prilejul primului bombardament terorist anglo-american dela 4 April, — casa unde se aflau a fost dărâmată de o bombă. Cei doi frați și alte rude au scăpat ca prin minune într'una din camerele imobilului, în care se găsea icoana Izvorului Tămăduirii, adusă pe vremuri dela sfântul Munte. Cei scăpați au dăruit această sfântă icoană Bisericii garnizoanei din Timișoara drept prinos pentru această adevărată minune.

1868, § 14 asigură autonomia bisericească, precum și competența forurilor bisericești autonome în materie de religie și de instrucțiune.

În aceste autonomii e cuprins și dreptul de a organiza și conduce învățământul în școlile populare confesionale și în cele medii înființate și susținute de confesiuni.

Legislațiunea maghiară, confirmând prin crearea acestei legi o parte din drepturile de liberă dezvoltare culturală pe care poporul român le avuse mai înainte din îndurarea Maiestății Voastre, nu putea să vadă cu ochi buni foloasele culturale pe care le trăgeau Românii din exercitarea acestor drepturi. După puțini ani s'au pus în discuțiune proiecte de legi, care aveau de scop nu numai șterbirea acelor autonomii și mărginirea lor la niște cadre, în care avântul cultural e peste puțință, ci totodată și siluirea prin lege, ca filii oricărei naționalități, în școlile confesionale, să învețe limba maghiară [Idem, I, c. p. 27].

[Urmează].

VALOAREA BIBLIEI

B'blia este o carte care, în privința cuprinsului ei și înălțurii ce-a desfășurat, prezintă un fenomen unic. Ea este o carte aparte. În toată literatura nu i se poate găsi o adevărată paralelă. Deși cu începutul ce zac într'un trecut tare îndepărtat, puterea ei se exercită asupra omenirii și astăzi într'un chip nemicșorât și de nemăsurat. Ea — Biblia — este un ce indispensabil oricui poartă numele de creștin. Milioane de bărbați și femei și-au aflat în această carte refugiu, tărâ și nădejdea.

Biblia este o carte care înfățișează o paradoxală oarecum combinație de complexitate și simplitate, de diversitate și unitate. Între copertile ei se găsește o mică bibliotecă de 66 de cărți, scrise de bărbați cu caractere nu la fel și în circumstanțe diferite. Totuși, cărțile acestea multe alcătuiesc o carte. Unitatea lor este incontestabilă. Care este alchimia ce unește așa strâns laolaltă, într'un tot, aceste numeroase și diverse elemente? Simplu; taina unității zace în aceea că toate aceste cărți care se ehlamă Biblie sunt o consistentă mărturie a istoricei revelații a lui Dumnezeu care a culminat în Iisus Hristos. Acesta-i firul roșu ce străbate întreaga Biblie dela prima până la ultima filă. Nici o analiză critică a părților ei componente nu poate sparge unitatea întregului.

Dintre toate cărțile care s'au fost scris vreodată în lume, Biblia a răspândit, incomparabil, cea mai mare influență asupra vieții din lume. Nu greșim când spunem că tot ce este bun în cultură și civilizație, în ultima analiză, datorită este înălțurii Bibliei. În decursul întregii istorii umane, până în clipa de față, Biblia s'a dovedit a fi fost piatra fundamentală a vieții creștine sub toate aspectele acesteia (național, eclesiastic, sau individual). Scurt vorbind, este un fapt vădit că omul creștin nimic trainic și util nu poate să-și vârsă fără concursul Bibliei. Luați-i Biblia — și viața sa religioasă osândită pâlirii și pieririi va fi.

Creștinismul este Hristos. Îndepărtați pe Hristos, scoateți-L din creștinism: nu mai rămâne nimic. E ca și când ai scoate dintr'un fruct miezul și ai lăsa coaja. După cum am văzut într'un articol anterior („Semnificația credinței”), creștinismul, în primul rând, înseamnă o comuniune personală cu Dumnezeu prin Hristos. Cunoaște pe Hristos și vei cunoaște pe Dumnezeu. Dar, cum poate fi Hristos cunoscut? Cum pot eu să cunosc pe cineva pe care nu l-am văzut nicicând, despre care nu știu absolut nimic? Există o cale. Dacă vreau să cunosc pe Hristos așa cum este El, de lipsă este să învăț a-L cunoaște așa cum El a fost. Pentru că El în chip actual, odată, a apărut pe pământ și s'a arătat pe Sine fiilor omeniei. Unii dintre cei ce L-au văzut, au mărturisit ceea ce au văzut. Și icoana pe care ei au alcătuit-o, există încă și este accesibilă. Dacă doresc să cunosc Originalul, atunci oricât de multe și mari nevoi și răbdare mi s'ar cere, trebuie să iau în considerare și cercetare singurul portret autentic existent. Numai așa îmi este cu puțință să ajung față în față cu persoana Fiului lui Dumnezeu, să-L cunosc.

Această cunoștere a lui Dumnezeu în Hristos este suprema țintă a întregului studiu biblic. Biblia este o binecuvântată cale călăzitoare întru cunoșterea lui Hristos. Ea este cheia de aur cu care noi putem deschide poarta cunoașterii Domnului.

Deși fiecare parte — luată separat — a Bibliei își are specială contribuție la cunoșterea lui Dumnezeu, din cele două Testamente, Noul Testament, în privința acestei cunoașteri, este mai esențial decât Vechiul. Evangheliile, fiecare privind pe Domnul dintr'un unghiul diferit, împreună alcătuiesc un portret atât de consistent, atât de viu și convingător, încât căutând la el, ți se pare a fi față în față cu însuși Originalul. Celelalte scrieri ale N. T. nu fac altceva decât să ajute la completarea dumnezeiescului portret. Faptele Apostolilor, Epistolele și Inspiratul Apocalips, fiecare ne spune ceva mai

mult despre revelația lui Dumnezeu prin Iisus Hristos.

Dar cum stăm cu V. T.? Dacă N. T. este atât de important, ne putem dispensa de V. T.? Nicicum. A ceti N. T. și a ignora V. T., este ca și când un botanist ar studia o floare și n'ar ținea seamă de tulpină și de rădăcină, — este ca și când un geograf ar descrie un râu, fără să facă vreo referință la izvorul din care purcede acest râu sau la pâraiele care-l alimentează.

V. T. este o mărturisire despre începerea și dezvoltarea unei revelații a lui Dumnezeu care-și atinge culmea în Iisus Hristos. În această primă parte a Bibliei ni se prezintă Dumnezeu la lucru dintru început; Dumnezeu ca creator și conducător al universului; Dumnezeu conducând pe om pas de pas către o mai înaltă cunoștere a Sa; alegând și pregătind un popor care să fie agentul planurilor Sale; controlând și direcționând evenimentele din lume ca ele să fie plinirea scopurilor Sale. Marea însemnătate însă a întregului V. T. atât pentru Hristos cât și pentru apostolii Săi, este mărturisirea sa despre Fiul lui Dumnezeu, „Acesta (Scripturile) sunt care mărturisesc despre mine” (Ioan 5, 39). „Luând dela Moise și dela toți proorocii le-a tălăcut din toate scripturile, locurile despre El” [Luca 24,27; cf. și 24,44—46].

V. T. a fost în mod deosebit cinstit și folosit de Domnul Hristos. Dacă Dumnezeu-Omul a aflat în Cartea aceasta hrană pentru propria Sa viață de comună cu Tatăl Său, putem oare noi păcătoșii să ne îngăduim a nu ne înfrupta dintr'însa? Cartea învrednicită de cinstitie din partea Fiului divin nu poate fi altceva decât dumnezeiască și deci plină de autoritate.

Din cele, pe scurt așternute în rândurile de până aci, se evidențiază faptul că Biblia, — înțelegem: cetirea și meditația ei — este un esențial factor de zidire spirituală. Cetindu-o constant și meditativ, idealurile morale socoti le-vom nemincinoase și vrednice de atins ca unele ce-s singure de folos. Cetirea regulată a Cărții cărților are un efect plăcut răscolitor și iluminător în viața noastră. Această Carte acționează aldoma unei oglinzi în apele limpezi ale căreia adevărata noastră viață se revelează. Deșartele iluzii în care ne complacem se fărâmă; nimic s'alege de ele — cum se întâmplă cu balonul de aer împuns — în contact cu Biblia. Cetirea atentă a Bibliei naște o atmosferă în care gândul netrebnic și tot păcatul cu anevoie respiră, se sufocă, moare. Biblia este o carte care nu cunoaște niciun compromis, nu-i în stare de nici un compromis: în fața primejdioaselor curente moderne, ea proclamă sus și tare, cu îndrăzneală, gravitatea, răutatea și pericolul păcatului. Biblia este arbitru conștiinței; ea este pentru tot omul creștin călăuză fidelă care-i arată: acesta-i binele, acela-i răul, — năzuiește spre primul, ocolește pe cel de-al doilea.

Altminteri zis, Biblia este ultimul cuvânt în materie de etică; ceea ce nici o filosofie etică n'a fost vreodată în stare să facă, ea — Biblia — a făcut și face: poate spune unui om nu numai ce-l binele, dar și cum poate să-l atingă, să-l plinească.

Iată din cele mai sus înșirate marea valoare a Bibliei.

(Din englezește) de Preot Ion I. Suciu

C. preoți să stea în fruntea mișcării

Oastea Domnului

Suflul bombelor nu deschide ferestrele, cile sparge. Când sună alarma, deschideți-le imediat, ca să nu fiți răniți de țandări și să nu duceți dorul geamurilor! E bine să scoateți al doilea rând de ferestre și să le puneți la loc sigur.

Dela Adunările eparhiale din: Arad, Timișoara și Caransebeș

În Dumineca din 14 Mai 1944 s'au deschis sesiunile ordinare ale Adunărilor din Eparhiile noastre dela Arad, Timișoara și Caransebeș. În cuvintele de deschidere, roșite de P. P. S. S. Episcopii, s'a stăruit în deosebi asupra datoritiilor, impuse fiilor neamului nostru, în mijlocul neajunurilor și îngrijorării aduse de actualul război, care „a concentrat în jurul său toate preocupările și sforțările țării”, — cum stabilește cuvântarea P. S. Sale, Părintelui Episcop dela Arad.

Expunerile înalților ierarhi au fost urmărite cu deosebită luare aminte din partea tuturor membrilor, întruniți în cele trei eparhii în număr impunător, pe lângă toate împrejurările apăsătoare în care trăim.

1. — P. S. S. Episcopul Andrei al Aradului, deschizând sesiunea, a treia ținută sub zodia războiului de acum, scoate la iveală chemarea Bisericii de a îndruma gândirea omenească pe deasupra vremurilor, proiectând lumini de sus peste clipa fugară a timpului, ca astfel să ne putem da seamă de necesitatea jefurilor ce ni se cer. Pacea viitoare va trebui să așeze cu mai multă dreptate ordinea socială din lume; ideea de pace însă nu poate fi garantată decât atunci, când omului i se recunoaște valoarea și personalitatea, zidite pe libertate. Pacea cu adevărat creștină, va aduce liniștea spiritelor. Biserica noastră vrea să fie cea dintâi prezentă la organizarea noii vieți sociale.

Din evenimentele de seamă ale anului precedent, P. S. S. amintește că ziua comemorativă dela 1 Decembrie 1943 a fost legată de înființarea unui fond pentru ridicarea Catedralei din Arad, — catedrală ce are să fie dovada stăpânirii noastre definitive în acest oraș. Episcopia a cumpărat, în același an, 4 mașini de cules și o rotativă; ear ca operă socială urmează să înființeze un orfelinat eparhial pentru fetele rămase orfane din acest război, — orfelinat ce se va adăposti în fostul palat al ziarului „Tribuna”, — clădire trecută în patrimoniul Eparhiei.

Din rapoartele prezentate se constată că în eparhia Aradului, până la 1 Mai 1944, au sosit evacuați și au fost găzduiți 132 preoți cu 542 membri de familie. S'a luat apoi act de confesionalizarea școlii de aplicație dela Școala Normală „D. Ti-chindeal” din Arad.

2. — P. S. Sa Episcopul Vasile al Timișorilor a făcut, în cuvântul său impresionant, o înțeleaptă expunere despre organizarea vieții publice de după război, când va trebui să se încetățenească mai multă frățietate pentru o solidarizare mai puternică a tuturor, spre a dobândi izbândă dreptății românești prin reîntregirea hotarelor țării.

În 21 rapoarte, supuse Adunării eparhiale, se dă o fidelă icoană despre situația morală și materială, a Episcopiei și despre năzuințele și preocupările centrului eparhial ca organ de conducere a Eparhiei Timișorilor.

3. — P. S. Sa Episcopul Veniamin al Caransebeșului deschide Adunarea Eparhială arătând, în accente adânc simțite, cum dușmanul păgân dela răsărit a încălcat a doua oară pământul voivodal al Moldovei, și cum mii de frați ai noștri au luat toiagul pribegiei și s'au refugiat la noi, ca să scape de calvarul năpăsturilor bolșevice, împreună cu mii de sinistrați pe urma bombardamentelor delănțuite asupra orașelor țării. Toți acești prea greu încercați ai războiului sânt însoțiți de dragostea noastră creștinească, în dorința de a le veni cât mai mult în ajutor la asprele lovituri ale sorții. P. S. Sa subliniază apoi unele rele ce tot mai stăruiesc în mijlocul credincioșilor noștri, — rele ce trebuie vindecate cât mai curând prin o frățească împreună lucrare cu organele statului și cu sprijinul tuturor oamenilor de bine și iubitori de Biserica și neam. Vlădica dela Caransebeș declară după aceasta că episcopatul Mitropoliei noastre nu poate decât să-și însușească, întru toate, luminoasele principii exprimate

de I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae în magistrala vorbire ținută anul acesta în Adunarea Eparhială dela Sibiu, când s'a accentuat necesitatea înălțării tot mai depline a unei etici sociale creștine.

Rapoartele și dările de seamă, prezentate în ședințe, au remarcat atât schimbările de ordin administrativ, cât și duhul ortodox și răvnitor de mai bine, ce stă la temelia activității Consiliului Eparhial dela Caransebeș. Membrii prezenți ai adunării au manifestat cu atât mai vădit un cald interes pentru problemele nu numai administrative, ci și pastorale și misionare din această eparhie.

Din alte eparhii

Indatoririle preoților

Din primele zile ale venirii sale în fruntea Eparhiei Argeșului, P. S. Iosif Gafton, noul episcop, a pășit la lucru organizând adunări obștești cu preoții de sub conducerea sa spirituală.

În prima sa cuvântare, P. S. Iosif a vorbit despre îndatoririle preoților, iar în final a subliniat problema conviețuirii preotului cu preoteasa sa.

Preoteasa trebuie să fie colaboratoarea preotului, trebuie să meargă regulat la biserică, trebuie să-și crească copiii în frica lui Dumnezeu.

Preoteasa nu trebuie să meargă la baluri, nu trebuie să umble cu unghii ascuțiți și colorate, nu trebuie să umble după găleli luxoase și după mode deochiate, nici să meargă la petreceri vinovate nici să fumeze în restaurante sau acasă, nici să joace cărți, nici să se țină de intrigi stricătoare de suflet.

Când o preoteasă constată nepotrivire între aureola de sfânt cu care și-a imaginat pe soțul ei preot și realitatea dureroasă a vieții preotului, atunci începe tragedia preotesei: când vede că preotul ei nu face nimic acasă din cele ce propovăduiește la Altar.

Dar preoteasa nu se poate îndrepta decât prin îndreptarea preotului. Preoteasa este oglinda parohiei. Ea ridică sau scoboară pe enoriași. Ea este reflexul vieții preotului. Iar pe ea o ridică sau o scoboară felul de viețuire al preotului.

Cum se poate recăpăta nimbul sfânt?

Nici cu bani, nici cu daruri, nici cu anumite satisfacții trecătoare, acordate preotesei, ci numai cu puritatea vieții preoțești și a vieții conjugale. Numai așa se poate redobândi autoritatea morală a preotului, care devine busolă de orientare pentru preoteasă și copiii săi, pentru enoriașii săi și pentru oricine.

G. M.

Spre luare aminte

— Pacea sufletului ți-o dă credința când ea ți-a biruit îndoiala și necredința.

— Ca să nu fii învins de alții, trebuie să te învingi mai întâi tu pe tine însuși.

— Pute-tea pastunei o învingi cu puterea conștiinței mai de grabă decât cu judecata minții.

— Când faci un lucru, întreabă și mintea, și inima.

— Răul, pe care nu-l poți birui, ocolește-l.

— Nu curajul îți dă credința, ci credința îți dă curajul.

— Cugetul doarme liniștit numai în patul unei conștiințe curate.

— În fața lui Dumnezeu, ca și în fața oamenilor, măsura binelui și a răului nu sânt deopotrivă.

— Cine crede, se înalță peste el însuși. Cine nu crede, se scoboară mai jos decât el.

— Dumnezeu nu stă de vorbă, de odată, cu toată lumea ci cu fiecare în parte, când fiecare îl caută.

Tăcere, unire și muncă:
prin acestea vom învinge

INFORMAȚIUNI

Știre personală I. P. Sf. Sa Mitropolitul nostru Nicolae a luat parte Joi, 25 Mai a. c., ora 8 dim. la solemnitățile comemorării Zilei Eroilor, care s'a săvârșit în Cimitirul Eroilor din pădurea Dumbravă.

După masă la ora 17 I. P. S. Sa a participat la actul inaugurării spitalului de răniți instalat în localul Școlii normale «Andrei Șaguna» secția băieți, proprietate a bisericii.

Instalare de episcop. Duminecă, în 21 Mai 1944, s'a desfășurat la reședința episcopală din Buzău festivitatea instalării în scaunul vladicesc al Buzăului a P. S. Sale episcopului Dr. Antim Angheliescu, ales în 11 Ian. a. c. După sf. Liturghie, dl prof. I. Petrovici, ministrul cultelor, a citit decretul regal de instalare, iar păr. consilier M. Constantinescu a citit gramata patriarhală de așezare în scaun.

† **Protopopul Ioan Andrei al Zarandului** a înecat din viață în ziua de 15 Mai 1944, în etate de 62 ani. Rămășițele sale pământești au fost înmormântate în cimitirul ort. rom. din Brad. A fost un bun și harnic preot, care și-a împlinit totdeauna conștiința datoriei față de biserică și neam. Odihnească cu drepții!

ȘTIRI LOCALE

7. **Duminecă în 28 Mai 1944, servesc:** Prot. Mihail Neagu, duhovnicul Nicodim Belea și prof. Dumitru Călugăr; diaconii: Anatolie Scurtu și prof. Dr. Grigorie T. Marcu. **Predică:** duhov. Nicodim Belea. La Oastea Domnului predică: preotul Ioan Muntean.

CĂRȚI ȘI REVISTE

Cercetări. În „Seria Didactică” a publicațiilor imprimare în Tipografia Arhiepiscopiei, Sibiu, a apărut zilele acestea un nou volum, sub titlul: **Cercetări cu privire la trecutul școlilor confesionale ortodoxe române din Ardeal**, lucrare semnată de E. Hodoș, membru corespondent al Academiei Române. — Volumul, de 212 pg. cuprinde, în 18 Capitale, următoarele: Mitr. A Șaguna și școala românească; Doctorul Pavel Vastici și școala; Școalele din Brașov; Gimnaziul din Brad; Inspectorii școlari unguri; Școalele pop. ortodoxe; Între ortodocși și uniți; Desnaționalizare prin școală (cu un rezumat al debaterilor, interesante și caracteristice, în și afară de parlament); Manuale școlare oprite; Senatul Școlar și Sinoadele din 1876 — 1880; Regulamente școlare; Fond de penzi în învățătorești; Conferințe, și Reuniuni învățătorești; Școale „civile” la români; Școala română și „Universitatea săsească”; Comisii școlare permanente; Grădiniile școlare. — Aproape 50 de ilustrații, figuri și vederi explicative, împodobește paginile acestor probleme școlare. — A se cere dela: **Librăria Arhiepiscopiei, Sibiu.** Prețul: Lei 400.

Revista Teologică. Organ pentru știință și viața bisericească, întemeiat în 1907, apare lunar, sub patronajul I. P. Sf. Mitropolit NICOLAE al Ardealului. Abonamentul pe un an: 560 Lei. Redacția și administrația: Academia teologică, Sibiu, Strada Mitropoliei 24-28. **Director:** profesor Dr. Grigorie T. Marcu. — Numeri 5-6 (Maiu-Iunie) 1944 cuprinde: Ortodoxia românească și pacea popoarelor. I. P. S. Sa Dr. Nicolae Bălan, Mitropolitul Ardealului: Ortodoxia românească și pacea popoarelor; Diacon Dr. alcolae Balca: Ideea de Dumnezeu în „Ceaslovul” lui Reiner Maria Rilke; Preot Vasile Coman: Creștinismul, primar și principiul autorității în stat; Preot Dr. Liviu Stan: Profesorul Nicolae Grosu dela Kiev; Prof. univ. Dr. Milan P. Șesan: Note în legătură cu schisma din 1054; Preot Aurel Radu: Predică de război; Dr. Grigorie T. Marcu: Atitudinile Temeiurile ortodoxe ale păcii viitoare. Preot Dr. Ilarion V.

Felea, Diacon Nicolae Mladin, Prof. Septimiu P. Gherman, Minodora N. Belea, Preot Micodim Belea, Prof. Dr. Nicolae Neaga și Dr. Grigore T. Marcu: Mișcarea literară: Curs de Teologie fundamentală, de P. Rezuș. Temeiurile unei ordine morale, de Șerban Ionescu. Preocupări catehetice, de D. Călugăr. Viața sf. Apostol și Evanghelist Ioan, de L. G. Munteanu. Viața în Hristos (predici), de P. Bogdan. Psaltirile de București și Cluj. Vom Anspruch des Evangeliums auf die Kirchen der Reformation. Peisaj ardelean, de Grigore Popa. Revista de familie „Viața ilustrată”.

Dr. Grigorie T. Marcu: Cronica: Adunarea eparhială a Arhiepiscopiei ort. rom. de Alba-Iulia și Sibiu. Sliodul episcopesc al Mitropoliei Ardealului, Zece ani dela înființarea revistei „Viața ilustrată”. Gr. T. M. și Sabina Sibilanu: Note și informații: Problema denatalizării Banatului văzută de P. Sf. Episcop Veniamin al Caransebeșului. Un calcul revelator în legătură cu expedițiile misionare ale P. Sf. Episcop Nicolae Colan în Ardealul de Nord. O nouă ediție a Cărților de Rugăciuni îngrijite de I. P. Sf. Mitropolit Nicolae al Ardealului. „Bune Vestiri”, cartea predicilor vremii. Un monah iubitor de carte: Păr. Varahil I. Jitaru. Colectarea zăpăzilor vechi, Participarea Bisericii străbune la făurirea și adâncirea spiritului juridic ardelean.

AVIZ

Se aduce la cunoștință P. On. Oficii protopopești și parohiale, că în urma urcării Timbrului de factură Contribuției Naționale, pe viitor se vor trimite pentru Concurs următoarele taxe:

Concurs de protopop	Lei 5381.—
„ „ paroh cl. I	„ 3231.—
„ „ „ „ II	„ 2701.—
„ „ „ „ III	„ 2156.—
„ „ cânt. bis.	„ 2156.—

Administrația
TELEGRAFULUI ROMÂN
Sibiu

Nr. 219/1944 Pro.

(31, 2-3)

Concurs

Pentru întregirea parohiei urbane de clasa a II-a **Dăla Mare**, protopopiatul Jiu, se publică concurs cu termen de 30 de zile dela întâia apariție în „Telegraful Român”.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul de la Stat.
2. Adăul, respectiv răscumpărarea de adău (Lei 1500 pe lună) pentru muncitorii mineri, și stola, obișnuită în protopopiatul Jiu.
3. Locuință cu grădină.
4. Încălzitul în forma uzitată în regiune plus 10 m. ster lemne de foc aduse în curte.
5. Arenda pășunii parohiale și a cimitirului confesional.

Cererea de concurs, însoțită de încuviințarea de candidare dela P. Ven. Consiliu arhiepiscopesc și de actele prevăzute în regulamentul pentru parohii, se vor înainta Oficiului protopopesco ortodox român Jiu, — Petroșani, — în termenul fixat.

Candidații se vor prezenta, cu încuviințarea prealabilă a Oficiului nostru protopopesco, într-o zi de Duminecă sau de sârbătoare, în parohie, pentru a sluji, predica și cânta în biserică și pentru a fi cunoscuți de credincioși.

Oficiul protopopesco ort. rom. Jiu, în înțelegere cu consiliul parohial, Petroșani, 9 Mai 1944.

Prot. Ion Duma
protoiereu

Nu socotiți pe cei incartiruiți la voi ca mosafiri nepoștiți. Ei și-au lăsat ce au mai de pret, din cauza războiului, să-și apere viața. Oricând puteți fi în situația lor.

Nr. 142/1944

[32] 1-3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. I [întâia] **Albești**, din protopopiatul Sighișoara, se publică concurs cu termen de 30 de zile dela prima publicare în „Telegraful Român”.

Beneficiile împreunate cu acest post:

1. Salarul dela Stat categoria III, urban;
2. Casă parohială cu dependințele economice necesare;
3. Sesiune parohială: veche 19 jug. 1097 st. □, nouă primită prin reforma agrară 7 jug. 1200 st. □. În total 27 jug. 697 st. □
4. Soartea de lemne de foc din pădurea compozitoratului cuvenită bisericii; — fasonarea și transportul privesc pe preot, care va achita și taxele cuvenite.
5. Stola obișnuită în parohie;
6. Câte o ferdelă de porumb sfârmit, de fiecare familie.

Concurenții își vor trimite în termen petițiile, însoțite de actele prevăzute în regulamentul parohial, (de botez, de studii și de activitate) și de încuviințarea de candidare exoperată dela Înalt Prea Sfințitul Mitropolit, Oficiului protopopesco ortodox român din Sighișoara și, cu încuviințarea prealabilă a subsemnatului, se vor prezenta și în parohie Sighișoara, 16 Mai 1944.

Oficiul protopopesco ortodox român din Sighișoara.

Emilian Stoica
protopop

[33] 1-3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de clasa III-a **Lăpugiu-superior**, protopopiatul Dobra, se publică concurs cu termen de 30 de zile dela prima apariție în „Telegraful Român”.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salar dela Stat;
2. Sesiunea parohială: 11 jug. 119 stj. arător, 490 stj. grădină și 20 jug. 1199 stj. fână;
3. Casă parohială și dependințele corespunzătoare;
4. Câte 10 litri grâu sau 20 litri porumb sau ovăs dela fiecare familie, circa 250 familii;
5. Lemnele trebuitoare gratuite din pădurea comunală;
6. Stola uzitată în parohie.

Cererea de concurs se vor înainta Oficiului protopopesco al Dobrei în termenul prevăzut, însoțite de actele necesare și de încuviințare de candidare dela I. P. S. Mitropolit.

Candidații se vor prezenta în parohie într-una din Dumineci sau sârbători, cu încuviințarea Oficiului protopopesco, pentru a face cunoștință cu credincioși.

Dobra, 10 Mai 1944.

Pr. Alex. Florea
adm. protopopesco

Anunțuri și reclame

Cel mai răspândit ziar care poate fi întrebuințat pentru anunțuri și reclame în cercurile preoțești din Ardeal, este

Telegraful Român

Anunțuri și reclame se primesc la Administrația ziarului, în Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45.